

ванието ѝ, то той пада върху земята и ся нарича *аеролитъ* или *въздушенъ камъкъ*. Аеролиты принадлежатъ къмъ числото на твърди рѣдкы космически метеоры; паданнето имъ много пѣти ся сподирва отъ силенъ трясъкъ. Химическото имъ изслѣдванне показва, че тѣ състоятъ повечето изъ желязо смѣсено съ кобальтъ, никкель, сярнисто желязо и кремнеземны съединения. Главната масса съставя желязото и навярно, то е, което гори въ земята атмосферѣ. Врѣхъ повърхността на земята въ много мѣста ся намиратъ голѣмы массы, които, спорѣдъ преданието, сѣ паднали отъ небето, и които дѣйствително приличатъ на аеролиты както по видѣтъ си тѣй и по химическый си съставъ. Ный ще споманемъ за тѣй нарѣченыйтъ *Палласова гора* аеролитъ, намѣренъ въ половината на миналото столѣтие, около Красноярскъ, отъ Палласа, въ времето на пѣтуванието му въ Сибирь. Въ 1772 год. този камъкъ былъ донесенъ въ Петербургъ и сега ся пази въ Академиѣта на наукытъ. Той тегли около 520 оки и състои отъ желязо съединено съ никкель.

131. БОЛИДЫ. Някои отъ тия малкы планеты, на вярно оныя, които най много ся доближаватъ къмъ земята, имать видъ на огнени шарове, и въ таквъ видъ ся наричатъ *болиды*. Такыва шарове ся виждатъ няколко секунды, и като ся мърдѣтъ въ течението на няколко време въ някож посокъ, разливатъ на около си доста свѣтлинѣ, която по някога прилича на лунна, и подиръ това, или изчезватъ или ся прѣскатъ като бомби. Много пѣти тѣй оставятъ подиръ си свѣтлива дирѣ; подиръ распукваннето на някои отъ тяхъ падатъ много астролиты, което отъ части показватъ че има въщо общо въ произхождението на еднытъ и другытъ.

XV.

Неподвижны звѣзды.

132. Нашата слънчова система състои, както видѣхме, изъ слънцето, около което ся мърдѣтъ няколко планеты и кометы, кои получатъ отъ него свѣтлинѣ и топлинѣ.